

Αριθμός Απόφασης: 360/2013
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
[ΤΜΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ]

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ευγενία Τσιώρα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε η Προϊσταμένη των Υπηρεσιών του Πρωτοδικείου, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέως, λόγω του κατεπείγοντος.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στα Χανιά, στις 04 Δεκεμβρίου 2012, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέως, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1. Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», με έδρα την Αθήνα, Στουρνάρη 35, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 2. Εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης - Αττικής, Λ. Μεσογείων, αριθμ. 231, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο: «GEA -GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νόμιμα εκπροσωπείται, που παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια του πληρεξουσίου Δικηγόρου τους Γρηγορίου Τρικούκη.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «
» που εδρεύει στα
, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ιδιοκτήτριας του
ξενοδοχείου με την επωνυμία «
», που
βρίσκεται στα
, η οποία παραστάθηκε
μετά του νομίμου εκπροσώπου της
, ο οποίος νομιμοποίησε την
πληρεξούσια δικηγόρο

Οι αιτούντες άσκησαν ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου την από 16/3/2012 και με αριθμό καταθέσεως 156/19-3-2012 αίτησή τους, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε αρχικά η 12/06/2012 και μετ' αναβολή αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, ζητώντας να γίνει αυτή δεκτή.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του Ν. 2121/93 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν. 3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην αποτροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτέλεσεως πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, -που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και τον παραγωγό του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας-παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσεως, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αστικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή (ΕφΑθ 1388/2000 Ελλ.Δνη 41,408, ΜΠΑθ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 Δημ. Νόμος). Εξάλλου, το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (παρ. 1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (παρ. 2), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν. 3057/2002 καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «παρ.1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό

(2^ο φύλλο της με αριθμό 360/2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται στο αρμόδιο δικαστήριο. Παρ. 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 3. Οι εισπρατιτόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπρατιτόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Παρ. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβή. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση

της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 161/2009 Δημ. Νόμος, ΑΠ 907/2003 Ελλ. Δ/νη 44, 1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρ. Γ. Νουντιάλη), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μόνιμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. ΠΠΘ 3953/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 ό.π., Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 2002.217, Καλλίνικο Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ. 2000.112, Κοτσίρη, στο άρθρο «Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002.251). Στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Δ.Ε.Κ.) υποβλήθηκαν από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234§2 της Συνθήκης, τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα: 1) Αν η εγκατάσταση στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου συσκευών τηλεόρασης, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακώς το τηλεοπτικό σήμα που λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό, καλυπτόμενη από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ. 2) Αν η ερμηνεία, ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικό χώρο ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεόρασης δια των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο,

(3^ο φύλλο της με αριθμό 360/2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

αντιβαίνει στην προβλεπόμενη από την οδηγία 2001/29/EK προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού. Και 3) Αν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της εν λόγω προστασίας, ότι η παρουσίαση που πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως ευρισκόμενης εκτός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημόσια ως εκ του ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό που εναλλάσσεται. Στα προδικαστικά αυτά ερωτήματα το Δ.Ε.Κ. απάντησε, με την από 07-12-2006 απόφαση του (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA), ότι «1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3§ 1 της οδηγίας 2001/29/EK. 2) Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3§ 1 της οδηγίας 2001/29/EK». Επίσης το Δ.Ε.Κ. διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω απόφασης) ότι, καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29 EK, εν τούτοις η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρ. 3§ 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω απόφασης) ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα, αυτοτελώς και ενιαίως. Απέκρουσε δε την εκδοχή ότι κάθε έννομη τάξη πρέπει να ερμηνεύει αυτοτελώς την έννοια του όρου «κοινό», στον οποίο αυτή (η οδηγία 2001 29 EK) παραπέμπει, χωρίς να δίδει και τον ορισμό, ενώ δέχθηκε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπ' όψιν (σκέψη 41 της απόφασης) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (ν. 100/1975) και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπ' όψιν του μόνον τους άμεσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφ' ότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο

εκτελέσεώς τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (βλ. ΜΠρΘεσ 39138/2007 ό.π., ΜΠΘ 40479/2007 ό.π., ΜΠΑΘ 7918/2007 ό.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες, με την υπό κρίση αίτησή τους, κατ' ορθή εκτίμηση του συνόλου του περιεχομένου και του αιτήματός της, όπως αυτό παραδεκτά περιορίστηκε, εκθέτουν ότι ο πρώτος είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων για τους ηθοποιούς και ο δεύτερος ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, για τους μουσικούς, τραγουδιστές – ερμηνευτές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, που έχουν συσταθεί νόμιμα, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιβολόγιο, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου και εικόνας, μεταξύ των οποίων και την καθ' ης η αίτηση, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην, όμως, η τελευταία, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου, ενώ προβαίνει σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους με τηλεοράσεις και ραδιόφωνα που είναι εγκατεστημένα σε κάθε δωμάτιό του, που προορίζονται για να μεταδίδουν καθημερινά επί 24ώρου βάσεως σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι έχουν δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενης από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, με το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των αιτούντων, αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους προς καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και καταβολής αυτής. Ότι, η προσωρινή εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή, ανέρχεται, για το χρονικό διάστημα από 1/4/2010 έως 31/10/2010 και από 1/4/2011 έως 31/10/2011, στο ποσό των 0,20 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 42,80 ευρώ ανά δωμάτιο κατ' έτος και για τα 146 δωμάτια της καθ' ης, που διαθέτουν αντίστοιχες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα στο συνολικό ποσό των 6.248,80 ευρώ κατ' έτος και συνολικά για τα ανωτέρω έτη στο ποσό των 12.407,60 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ανερχόμενου σε ποσοστό 13% για τον 1° αιτούντα και σε ποσοστό 23% για τον 2° αιτούντα. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, το οποίο εκτίθεται εκτενέστερα στην κρινόμενη αίτηση, επικαλούμενοι δε περαιτέρω επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητούν να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου και εικόνας που χρησιμοποίησε η καθ' ης η αίτηση, για το χρονικό διάστημα από 1/4/2010 έως 31/10/2010 και από 1/4/2011 έως 31/10/2011, στο ποσό των 0,20 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 42,80 ευρώ ανά δωμάτιο κατ' έτος και για τα 146 δωμάτια της καθ' ης, που διαθέτουν αντίστοιχες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα στο συνολικό ποσό των 6.248,80 ευρώ κατ' έτος και συνολικά για τα ανωτέρω έτη στο ποσό των 12.407,60 ευρώ πλέον ΦΠΑ, ανερχόμενου σε ποσοστό 13% για τον 1° αιτούντα και σε ποσοστό 23% για τον 2° αιτούντα, . Ζητούν, επίσης, να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή σε κάθε κατηγορία που

(8^ο φύλλο της με αριθμό 360/2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

εκπροσωπείται από αυτούς κατά τη μεταξύ τους συμφωνίας, συγκεκριμένα δε να προσδιορισθούν σε ποσοστό 50% της αμοιβής για τους ηθοποιούς, το δε 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές που εκπροσωπούνται από τον 2^ο αιτούντα (25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές). Τέλος, ζητούν να υποχρεωθεί η καθ' ης να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ εκ των προαναφερόμενων ποσών για την κάθε κατηγορία του κάθε αιτούντα οργανισμού, νομιμότοκα από το τέλος εκάστου έτους που τα επιμέρους κονδύλια αφορούν, άλλως από την επίδοση της υπό κρίση αίτησης και να καταδικαστεί η καθ'ής στη δικαστική τους δαπάνη. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αίτηση –στο δικόγραφο της οποίας σωρεύεται αίτηση περί καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής και άσκηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων υπό τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως– αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 49 παρ. 1 Ν. 2121/93, 682, 728 παρ. 1 περ. ζ' ΚΠολΔ) (βλ. σχετ. ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 ό.π.). Είναι δε αρκούτως ορισμένη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, καθόσον εκτίθενται στο δικόγραφο της όλα τα αναγκαία για τη νομιμοποίηση των αιτούντων Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης στοιχεία. Ειδικότερα, για την πληρότητα του υπό κρίση δικογράφου ως προς την ενεργητική νομιμοποίηση των αιτούντων εκτίθεται ότι μετά τη νόμιμη σύστασή τους, κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, διαχειρίζονται ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των κατηγοριών των δικαιούχων που εκπροσωπεί ο καθένας, με βάση το άρθρο 49 του παραπάνω νόμου (2121/1993), το περιουσιακό δικαίωμα των ημεδαπών και αλλοδαπών καλλιτεχνών και παραγωγών που κατονομάζονται σ' αυτήν (κρινόμενη αίτηση), για κάθε υλικό φορέα ήχου που μεταδίδεται εντός της Ελληνικής Επικράτειας, επικαλούνται δηλαδή οι αιτούντες το τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των κατονομαζόμενων στην κρινόμενη αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σ' αυτήν, όπως ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλούνται ότι έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, χωρίς να απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν (κρινόμενη αίτηση) όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια (ΕΘ 929/2010 Δημ. Νόμος, ΕΘ 843/2010 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 41003/2009 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 3953/2008 ό.π., ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 25197/2008 Δημ. Νόμος, ΜΠΘ 18762/2007 ό.π.). Είναι δε νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασης, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54, 55, 56, 58 του ν. 2121/93 όπως ισχύει με το Ν. 3057/2002, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 176, 189, 450 και επ., 693 παρ. 1, 728 παρ. 1, 729 παρ. 2, 731, 732, 946 παρ. 1 του ΚΠολΔ., 901 και επ. του

A.K.. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων (Ιωάννα Μπαμπάκου του Γεωργίου και της Ελένης, γεννηθείσας την 3/7/1974 στην Αθήνα, κατοίκου Αθήνας, Ιδιωτικής Υπαλλήλου και Κων/νου Κολυβάκη του Ζαχαρία και της Ευαγγελίας, γεννηθέντος το έτος 1960 στον Προφήτη Ηλία Ηρακλείου, κατοίκου Ηρακλείου Κρήτης), που εξετάστηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού με επιμέλεια των αιτούντων και της καθ' ης η αίτηση αντίστοιχα, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και από όλη γενικά τη διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Ο πρώτος των αιτούντων είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων για τους ηθοποιούς και ο δεύτερος ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, για τους μουσικούς, τραγουδιστές – ερμηνευτές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, στους οποίους έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους, ηθοποιούς, μουσικούς, ερμηνευτές - τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυσή τους έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Νόμου 2121/93 και η λειτουργία καθενός απ' αυτούς, εγκρίθηκε με νόμιμα δημοσιευθείσα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού, το οποίο και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν.2121/93, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού των (αρθρ. 54§5). Όπως προκύπτει δε από τους μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενους από τους αιτούντες καταλόγους των μελών τους, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι οι αιτούντες οργανισμοί αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα λοιπόν, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι οι αιτούντες οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Η ύπαρξη, δε και άλλης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που εκπροσωπούνται από άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, δεν ανατρέπει το ως άνω τεκμήριο. Συνεπώς, οι αιτούντες, νομίμως ασκούν την ένδικη αίτηση στο όνομα τους και νομιμοποιούνται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους (αρθρ. 55§2 Ν.2121/1993) (βλ. σχετ. ΟΛΑΠ 22/2006 Δημ. Νόμος). Μεταξύ άλλων δε, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται να αξιώνουν [με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά] την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του Ν.2121/1993 εύλογη αμοιβή από εκείνους οι οποίοι χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αμοιβής, προβαίνουν στην ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι μέλη των αιτούντων οργανισμών. Εξάλλου, οι αιτούντες υποχρεούνται να προβαίνουν σε σχετικές

A

(9^ο φύλλο της με αριθμό 360/2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

διαπραγματεύσεις με τους χρήστες προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή, και να εισπράττουν αυτήν. Ήδη οι αιτούντες, ως διαχειριζόμενοι και ενεργούντες για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις τους έχουν εκδοθεί δικαστικές αποφάσεις, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός «Swiss Perform», γερμανικός «GVL», γαλλικός «Spedidam», ισπανικός «AIE», σουηδικός «SAMI», ρουμανικός «Gredidam», ουγγρικός «EJ», λιθουανικός «Agata», δανικός «Gramex», ολλανδικός «Norma», βελγικός «Microcam», πολωνικός «Stoart», ρωσικός «Roupi», κροατικό «HUZIP», αυστριακό «LSG», βρετανικό «PAMRA», αμερικανοβρετανικό «RIGHTS AGENCY LTD» και άλλους) συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάσει τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασης, οι αιτούντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Στο πλαίσιο των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι αιτούντες, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), για τα έτη 2010 και 2011, τον οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς τον στις 24/4/2003 σε πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «Ναυτεμπορική», «Ριζοσπάστης» και «Αυγή», κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Ειδικότερα, οι αιτούντες στο κοινό το αμοιβολόγιο που είχαν καταρτίσει για την αμοιβή που έπρεπε να καταβάλουν οι ξενοδοχοί που χρησιμοποιούν τηλεοράσεις και ραδιόφωνα για την εκπομπή των ως άνω προγραμμάτων, ανάλογα με την κατηγορία των αστέρων στην οποία ανήκει το κάθε ξενοδοχείο, σε συνδυασμό με κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου. Το ως

(10^ο φύλλο της με αριθμό 360/2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μετάδοσης, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι αιτούντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς για καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σ' αυτό. Έτσι, η καθ' ης, ως χρήστης-λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης παρουσίασε αυτήν χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο για εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από αυτή για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοση τους και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων με την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 3 παρ.2 του ν. 2121/93. Συνεπώς, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των αιτούντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους αιτούντες εύλογη αμοιβή. Η συγκεκριμένη όμως χρήση από την καθ' ης των έργων των αιτούντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα, σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας της ξενοδοχειακής της μονάδος και ενόψει της φύσης και των συνθηκών της από μέρους της εκμετάλλευσης των προστατευομένων από τους αιτούντες έργων, καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπόμενου από τη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 του ν. 2121/93 τρόπου υπολογισμού της ευλόγου αμοιβής τους σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της καθ' ης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων τους. Συνεπώς, η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η τελευταία στους αιτούντες, πρέπει, ενόψει και όσων σχετικώς προαναφέρθηκαν, να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους αιτούντες και εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Το Δικαστήριο, όπως προαναφέρθηκε, για τον προσδιορισμό της υπέρ των αιτούντων εύλογης αμοιβής, συνεκτιμά όλα τα προαναφερόμενα στοιχεία, χωρίς να δεσμεύεται από το κατά τα άνω αμοιολόγιο, το οποίο, σημειωτέον, καθορίστηκε από τους αιτούντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις ανάλογες με τη θέση και την τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα κάθε ξενοδοχείου, στοιχεία από τα οποία, όμως, εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχείρησης και, συνεπώς, και η ωφέλειά της από την παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών έργων μέσω των δεκτών που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, έστω και γενικά, ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Στην προκειμένη περίπτωση πιθανολογήθηκε ότι η περιοχή στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο της καθ' ης, το οποίο λειτουργεί από 1/4 έως 31/10 κάθε έτους, είναι ιδιαίτερα ελκυστική από τουριστική άποψη και ότι η πληρότητά του

κατά μέσο όρο ανέρχεται σε ποσοστό 60%. Συνεκτιμωμένων των ανωτέρω στοιχείων και λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης εκ μέρους της καθ' ης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών που, όπως έχει ήδη λεχθεί, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχείρησής της, τον αριθμό των δωματίων και την πληρότητα του ξενοδοχείου της κατά τα έτη 2010 και 2011, το σκοπό της διαμονής των πελατών σε αυτό, τον κατά μέσο όρο χρόνο παραμονής τους, τις πραγματικές δυνατότητες των πελατών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιο τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το ποσοστό ακρόασης και τηλεθέασης των έργων αυτών, το μέγεθος του ραδιοτηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των εν λόγω έργων, την συμβατικά οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των αιτούντων με άλλα ξενοδοχεία, το από 15/11/2011 Μνημόνιο Συμφωνίας που υπεγράφη μεταξύ των αιτούντων και του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, την από 29/12/2011 δήλωση προσχώρησης σε αυτό της καθ' ης η αίτηση, τη με αριθμ. 272/2011 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, την είσπραξη του προσωρινώς επιδικασθέντος με αυτήν ποσού κατόπιν αναγκαστικής εκτελέσεως σε βάρος της καθ' ης η αίτηση, μετά από τη δήλωση προσχώρησης της, την άσκηση ανακοπής κατ' αυτής, την άσκηση κύριας αγωγής για το προγενέστερο επίδικο χρονικό διάστημα, η οποία εκκρεμεί και την άρνηση καταβολής των οφειλομένων για το επίδικο χρονικό διάστημα εκ μέρους της καθ' ης η αίτηση, το Δικαστήριο κρίνει, με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, ότι το ύψος της προκείμενης εύλογης αμοιβής πρέπει να καθοριστεί προσωρινά στο ποσό των 32,10 ευρώ ετησίως ανά δωμάτιο για το έτος 2010 και σε 8,40 ευρώ ετησίως ανά δωμάτιο για το έτος 2011 και συνολικά σε 3.819,90 ευρώ (ήτοι 32,10 ευρώ X 119 δωμάτια) για το έτος 2010 και σε 1.117,20 ευρώ (ήτοι 8,40 ευρώ X 133 δωμάτια) για το έτος 2011, ήτοι συνολικά στο ποσό των 4.937,10 ευρώ (ήτοι 3.819,90 + 1.117,20). Η προσωρινή αυτή αμοιβή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίας των προστατευόμενων απ' αυτούς έργων, μέσω των δεκτών τηλεόρασης, που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών με εύλογες προϋποθέσεις. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά που πιθανολογήθηκαν το αίτημα περί καθορισμού της εύλογης αμοιβής πρέπει να γίνει δεκτό εν μέρει ως κατ' ουσία βάσιμο, η εύλογη αμοιβή δε που πρέπει να καταβάλει η καθ' ης η αίτηση η αίτηση για το επίδικο χρονικό διάστημα, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου και εικόνας στο προαναφερόμενο ξενοδοχείο της, πρέπει να καθοριστεί: α) για το έτος 2010 στο ποσό των 3.819,90 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και β) για το έτος 2011 στο ποσό των 1.117,20 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι συνολικά για τα έτη (2010 και 2011) στο ποσό των 4.937,10 ευρώ (ήτοι 3.819,90 + 1.117,20), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της υπό κρίση αίτησης. Η κατανομή των ως άνω ποσών μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, και κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές (βλ. σχετ. ΜονΠρωτων 600/2012

(11^ο φύλλο της με αριθμό 360/2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

αδημ., ΜονΠρΝαξ 98/2012 αδημ., ΜονΠρΠατρ 1592/2012 αδημ., ΜονΧαλκ 798/2012 αδημ., ΜονΠρΝαξ 190/2012 αδημ., ΜονΠρΚω 403/2012 αδημ., ΜονΠρΧαν 272/2011 αδημ.). Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του ως άνω προσδιορισθέντος για την καθ' ης η αίτηση ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μελών των αιτούντων, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της αποφάσεως, καθόσον πολλοί από τους τελευταίους αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά τα έτη αυτά οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων, ως εκ τούτου δε πρέπει να γίνει δεκτό εν μέρει το αντίστοιχο αίτημα των αιτούντων και να επιδικασθεί υπέρ καθενός από αυτούς και κατά την από το νόμο προβλεπόμενη αναλογία το ήμισυ του ποσού, το οποίο, κατά τα προαναφερόμενα, καθορίστηκε ως εύλογη αμοιβή των μελών τους (άρθρο 729 παρ. 2 ΚΠολΔ), νομιμοτόκως από την επίδοση της κρινομένης αιτήσεως, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες. Κατ' ακολουθίαν των προαναφερομένων πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή εν μέρει και ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει η καθ' ης η αίτηση στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου και εικόνας που χρησιμοποίησε στο ως άνω ξενοδοχείο της, στα ακόλουθα ποσά: α) για το έτος 2010 στο ποσό των 3.819,90 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και β) για το έτος 2011 στο ποσό των 1.117,20 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι συνολικά για τα έτη (2010 και 2011) στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εννιακοσίων τριάντα επτά ευρώ και δέκα λεπτών (4.937,10 ευρώ) (ήτοι 3.819,90 + 1.117,20), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της υπό κρίση αίτησης και να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, και ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές, να υποχρεωθεί δε η καθ' ης η αίτηση να καταβάλλει στους αιτούντες το ήμισυ από το πιο πάνω ποσό της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς, νομιμοτόκως από την επίδοση της κρινομένης αιτήσεως, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά Φ.Π.Α. για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες, όπως ειδικότερα εκτίθεται στο σκεπτικό της αποφάσεως. Επίσης, πρέπει να καταδικασθεί η καθ' ης η αίτηση σε μέρος των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων (άρθρα 178 παρ. 1 και 189 του ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την υπό κρίση αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει στους αιτούντες η καθ' ης η αίτηση, για την από μέρους της τελευταίας χρήση υλικών φορέων ήχου και εικόνας στο αναφερόμενο στο σκεπτικό της αποφάσεως ξενοδοχείο της στα ακόλουθα ποσά: α) για το έτος 2010 στο ποσό των 3.819,90 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και β) για το έτος 2011 στο ποσό των 1.117,20 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι συνολικά για τα έτη (2010 και 2011) στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εννιακοσίων τριάντα επτά ευρώ και δέκα λεπτών (4.937,10 ευρώ), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της υπό κρίση αίτησης.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του πρώτου αιτούντος φορέα των ηθοποιών, κατά το υπόλοιπο δε ποσοστό 50%, υπέρ του δεύτερου αιτούντος φορέα των παραγωγών, μουσικών και τραγουδιστών.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να καταβάλλει προσωρινά στους αιτούντες και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσας εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου, νομιμοτόκως από την επίδοση της κρινομένης αιτήσεως, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η αίτηση στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, το οποίο ορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στα , στις 11/10/2013, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους, με παρούσα τη Γραμματέα μόνο για τη δημοσίευση.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

